

Undervisningsministeren maa nødvendigvis tage dette Spørgsmaal op.

Spørgsmaalet er af en dobbelt Art. Den ene Side er denne: Er det ikke rimeligt at skride ind i Gymnasiet og forhindre, at vi faar denne Mængde Mennesker, som ikke egner sig til Studier, ind paa Universitetet? Jeg har i den sidste store Skolekommission søgt at slaa til Lyd for den Tanke; men man var jo saa begejstret for den J. C. Christensenske Skolelov i sin Tid, for denne velsignede Enhedsskole, hvor det hele gaar ud paa at drive de Mennesker op, som aldrig burde studere, og hvor Staten aarlig sætter Masser af Penge til for at drive disse Planter op til Studentereksamen i Stedet for at drive dem ud i det praktiske Liv. Men der var ikke Tale om, at man kunde faa de ærede Skolemænd til at gennemføre en fornuftig Realskoleundervisning og faa største Parten af Eleverne til at gaa i den Linie og saa anlægge det Synspunkt, som er det eneste rationelle, nemlig at Gymnasiet er Forberedelsesskole til de højere Lærestalter, saa vi kan blive fri for den store Mængde, som drives op og drives videre til Universitetsstudier, og som bliver uheldige, fordi de, naar de har gaaet nogle Aar, indser, at de har spildt al den Tid og nu ikke kan blive anbragt andre Steder.

Der blev for nogle Aar siden af Professor Westergaard lavet en Statistik, der for 3 Fakulteters Vedkommende viste, hvor mange Mennesker der maa give op paa Halvvejen uden at kunne fuldende deres Studier. Det viser, at der er noget galt baade i Skolen og i den Adgang, der er til Universitetet, og det hænger jo til syvende og sidst, kan man sige, sammen med den elendige Mellemskole, hvori man samler Børnene op — den er, som det meget rigtigt er blevet bemærket, en Driver-Mellemskole, hvorfra man saa lader Børnene gaa videre —, og saa den Aandsretning, der støttes fra mange Sider, hvor man siger: De stakkels Børn er overbebyrdede, de er overanstrengte, og de maa endelig have flere Ferier og mindre Lektier!

Vi ved jo, at den højtærede Undervisningsminister er meget striks, naar det drejer sig om Lektier og Eksaminer, det er alt sammen af det onde. Men hvis de unge skal videre til de højere Undervisningsanstalter, maa de have lært noget, saa maa de have lært at arbejde, og det kan ikke nytte, at man har Øllebrødsbarmhertighed med dem. Derfor henstiller jeg til den højtærede Minister at tage op

til Overvejelse, om ikke Tiden er inde til at sigte fra i Gymnasiet, maaske paa den Maade, som en anset ældre Pædagog i en Samtale med mig har foreslaaet, at man lavede et 4-aarigt Gymnasium og tvedelte det, saadan at Hovedmængden af dem, der ikke skulde studere videre, gik ud efter 2den Gymnasielklasse, hvis afsluttende Eksamen vilde komme til at svare til den rigtige gamle Præliminæreksamen, som var en nyttig og brugbar Eksamen, kort sagt, at man sondrede fra paa den Maade, som er den pædagogisk rigtige, nemlig ved at gøre det sværere, ved at sætte Fordringerne op, dog ikke ved at skærpe Eksamenen, hvor tilfældige Ting — at Eleverne ikke er oplagt, om jeg saa maa sige — kan gøre Udslaget.

Ellers er der ikke andet for, end at Universitetet maa have en Adgangseksamen, som skiller fra i Tide den Mængde Mennesker, som bare er uheldige ved at drives videre gennem Universitetsstudier, rent bortset fra, hvad det betyder for deres Familie Retning af Kostbarhed.

Saa har jeg et enkelt Spørgsmaal at rette til Ministeren. Kan vi dog ikke faa en Plan med Hensyn til Augustenborg Slot? Der forelaa for den højtærede Ministers Formand — eller Forkvinde — en Plan om at flytte Kvindeseminariet fra Ribe til Augustenborg, og det forekommer mig, at man nu snart maa tage Stilling til den. Den Plan, der har været oppe om at lave en Præsteskole der, anser jeg for ganske forfejlet.

Jeg kommer saa til et Spørgsmaal, som i Øjeblikket interesserer ganske særligt, og som jeg ogsaa i de senere Aaringer har beskæftiget mig med, nemlig det kongelige Teater. Den højtærede Minister har i Dag forelagt en Plan — som jeg ikke er inde i, da den er forelagt for Finansudvalget — om en Ordning af det kongelige Teaters Forhold. Jeg maa sige, at allerede denne formelle Fremgangsmaade giver mig Anledning til her i dette høje Ting at fremsætte en meget alvorlig Kritik. Det forekommer mig, at det er ganske galt — og jeg haaber, at den højtærede Undervisningsminister maa faa det at vide — at løse et Spørgsmaal, der i den Grad er omdebatteret, og som i den Grad kan paaregne Offentlighedens Interesse, ad den Vej, at man underhaanden gaar til Finansudvalget, og Finansudvalget underhaanden forhandler med de enkelte Partier, saa at Offentligheden altsaa ganske er sat udenfor, indtil Afgørelsen kommer.

Jeg maa sige, at jeg er ked af, at Ministeren har valgt denne Vej, men det